

nascitur questio utrum qui cuncta habeat bona, quique sibi satis sit, amicis egebit an tum etiam maximè? Cui enim bene faciet, aut qui cum vitam ducet? neque enim solus deget. Quòd si his opus erit, neque contingunt hæc citra amicitiam: qui sibi satis est, egebit amicitia. Quæ igitur in sermonibus confuevit capi similitudo ex Deo, neque illic rectè habet, neque hic fuerit utilis. Neque enim si Deus sibi vnus est satis, nec vllò indigens, ob hoc etiam nos nullo indigemus. Est nimirum iactatus de Deo huiusmodi sermo. Nā quoniam bona cuncta obtinet Deus, ac sibi satis est, quid faciet? neque enim dormiet. Contemplabitur aliquid, inquit: id nanque pulcherrimum, & maximè peculiare. Quid igitur contemplabitur? Nam si quicquam aliud inspiciet, id erit melius. Hoc verò absurdum est, vt se quicquam melius habeat Deus. Ipse igitur sese contempletur, omitamus: neque de eo quod sibi Deus satis sit, consideremus, sed de homine: Vtrum qui sibi satis sit, is egeat amicitia, necne? Quòd si quis amicū spectans viderit quid sit, & qualis amicus, talis nimirum qualis alter ego, cum vehementer amicū facies, quemadmodum dictum est, Hic alter Hercules, alter amicus ego. Quoniam igitur difficillimum est (quemadmodum quidam dixere sapientes) sese cognoscere & iuuuissimum, (nam se nosse iucundum) ex nobis ipsis certè nos non possumus inspicere. Quòd autem non nos possumus, hinc certum, quòd in aliis reprehendimus, quæ postea intelligimus eadem nos ficere. Id verò sit, aut quia bene volumus nobis, aut propter affectum. At nobis hæc, ad rectè iudicandum obstant plerisque. Quemadmodum igitur, si velimus ipsā nostram spectare faciem in speculo obtuemur, itidem esse eam nos cognoscere voluerimus, amicū spectantes nosse potuerimus. Est siquidem (vt diximus) amicus alter ego. Quòd si iucundum est se nosse, idque scire non est sine altero amico, opus erit amico etiam, qui nulla re indigeat, vt se cognoscat. Rursus etiam si honestum (vt est) benefacere, est, qui à fortuna bona obtineat, cui benefaciet? quo cum vitā ageat?

Aρον ὁ πᾶσι τὰ ἀγαθὰ ἔχει, καὶ ὄν ἑαυτῶν, πῶς δεήσει φιλον; ἢ τότε καὶ μάλιστα τίνα γὰρ ὡς ποιήσει, ἢ μὴ αἰ συμβιώσεται; ἢ γὰρ δὴ μόνος γὰρ διαίξει. εἰ δὲ τούτων δεήσεται, τὰυτὰ δὲ μὴ ἐνδέχεται αἰνεῖ φιλίας, πῶς δεήσει αἰ ὁ ἑαυτῶν φιλίας. ἢ ἢ οὐδὲν ἐν τοῖς λόγοις εἰσάφῃ ὁμοίως λαμβάνεται ἐν τῷ θεῷ, οὐτ' ἐκεῖ ὄρωτος, οὐτ' ἀνεπαύδα εἶν χρησίμος. ἢ γὰρ εἰ ὁ θεὸς ὄρειν ἑαυτῶν καὶ μηδενὸς δεῖται, δια τὸ οὐδ' ἡμεῖς οὐδενὸς δεησώμεθα. ἔστι γὰρ καὶ τοιοῦτος τις λόγος ὅτι τῷ θεῷ κερήμενος. ἐπεὶ γὰρ φησι πᾶσι τὰ ἔχει τὰ ἀγαθὰ ὁ θεός, καὶ ὄρειν ἑαυτῶν, τί ποιήσει; οὐ γὰρ κερήμενος δεήσει. τί δὲ τί, φησιν. τίτω γὰρ κέραιον καὶ οὐκίωτα τον. τί οὐδὲν δεῖσται; εἰ μὴ γὰρ ἀλλο πὶ δεῖσται, βέλπον δεῖσται τὸ αὐτῷ. ἀλλὰ πᾶσι ἄτοπον, τὸ τῷ θεῷ ἀλλο π' εἶν βέλπον. αὐτὸς ἑαυτὸν ἀγαθῶν δεῖσται, ἀλλ' ἄτοπον. καὶ γὰρ ὁ ἀνθρώπος ὅς αὐτὸς ἑαυτὸν κεραισποπῆται, ὡς ἀκμάδιτα ὅτι τιμῶν, ἄτοπον οὐδὲν εἰ ὁ θεός (φησιν) ἔστι αὐτὸς ἑαυτὸν δεῖσται. τί μὴ οὐδὲν ὁ θεός δεῖσται, ἀφ' εἰδῶν. ἔσθ' δὲ τις ἑαυτῶν, γὰρ τῆς τῷ θεῷ τίτω ὅτι σποπῆται ποῦμεθα, ἀλλ' ἀνθρώπων, πότερον ὁ αὐτῶν δεῖσται φιλίας, ἢ οὐ; εἰ δὲ τις ὅτι τὸ φίλον ὅτι βλάψας ὄρειν τὸ ὄρειν, καὶ ὅτι τις τὸ φίλος, τοιοῦτος οὐδὲν ἔπειθ' εἶν ἔγωγ. αὐ γὰρ καὶ σφόδρα φίλος ποιήσει, ὡς περ τὸ κερήμενος. Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς, ἄλλος φίλος ἔγωγ. ἐπεὶ οὐδὲν καὶ κεραισποπῆται, ὡς περ καὶ ἔσθ' σφοδρῶν πινες εἰρήκεται, τὸ γινῶναι αὐτὸν, καὶ ἠδιστον. (τὸ γὰρ αὐτὸν εἰδῆναι ἢ οὐ) αὐτὸ μὴ οὐδὲν αὐτῷ εἶν αὐτῷ οὐδὲν αὐτῷ οὐδὲν αὐτῷ δεῖσται, ὅτι δὲ αὐτῷ οὐδὲν αὐτῷ δεῖσται, ὅτι δὲ ἄλλοις ὅτι τιμῶν, αὐτὸ δὲ κεραισποπῆται ταυτὰ ποῦμετες. τῷ δὲ γινῶναι δὲ ὄρειναι, ἢ δια πείδος. πολλοῖς δὲ ἡμῶν ταυτὰ ὅτι σποπῆται πῶς τὸ κεραισποπῆται, ὡς περ οὐδὲν ὄρειν δεῖσται αὐτῷ αὐτῷ τὸ κεραισποπῆται εἶδῆναι, εἰς τὸ κεραισποπῆται ἐμβλέψαντες ἔδωκεν, ὁμοίως καὶ ὄρειν αὐτῷ αὐτῷ, βουλησποπῆται γινῶναι, εἰς τὸν φίλον εἰδῆναι, γινῶναι μὴ αὐτῷ. ἔστι γὰρ (ὡς φαμεν) ὁ φίλος ἔπειθ' ἔγωγ. εἰ οὐδὲν ἢ οὐδὲν

Ζαχμ

μὴ αὐτὸ αὐτὸν εἰδῆναι, πῶτο δ' ὡς ἔστιν εἰδῆναι, αἰνεῖ ἄλλον φίλου, δεῖται αὐτὸ ὁ αὐτῶν φιλίας πῶς τὸ αὐτὸς αὐτὸν γινῶναι, ἐπὶ δὲ καὶ εἰπῆρ ὄρειν κεραισποπῆται (ὡς περ ὄρειν) τὸ ὄρειν ποῦναι, ἔσθ' εἰ τὰ πικρὰ τῆς ψυχῆς ἀγαθὰ, τίνα ὄρειν ποιήσει; μὴ πῶς δὲ συμβιώσεται; οὐ γὰρ